

Stalin — bolševizmus nie je v slovách, ale v skutkoch

<http://inance.ru/2016/12/stalin-bolshevizm/>

18 декабря 2016
1034

Josif Vissarionovič Stalin sa narodil 18. decembra 1878 (podľa oficiálnej verzie 21. decembra 1879) — politický činiteľ Ruskej civilizácie, ktorý v jej histórii zanechal nezmazateľnú stopu. Stalin, aj mnohí iní, ktorí vytvorili Sovietsky zväz taký, aký vstúpil do histórie globálnej planetárnej civilizácie, bol časťou obsiahleho úkazu ducha našej ruskej civilizácie — Bolševizmu.

Článok sa dotýka nielen minulosti bolševizmu a úlohy Stalina v ňom, ale aj aktuálnych otázok nového globálneho programu — budúcnosti bolševizmu.

BOLŠEVIZMUS

Bolševizmus, ako to uvádza história KSSZ, vznikol v roku 1903 na II. zjazde RSDRS. Podľa jeho odporcov, bolševici do roku 1917 nikdy nepredstavovali skutočnú väčšinu členov strany, aj preto mali vtedy oponenti bolševikov neustále námietky proti názvu, ktorý si sami zvolili. Ale tento názor vyplýval z nechápania podstaty bolševizmu zo strany rôznorodých menševikov. Podľa vyhlásení samotných bolševikov, oni vyjadrovali v politike strategické záujmy pracujúcej väčšiny obyvateľstva krajiny, následkom čoho len oni mali právo nazývať sa bolševikmi.

Avšak samotný jav bolševizmu je oveľa starší než jeho pomenovanie, ktoré sa objavilo na začiatku XX. storočia, a jeho korene siahajú do hlbokej minulosti Ruskej civilizácie, prejavom ducha ktorej aj je. Pokiaľ žije naša civilizácia, bude žiť aj duch bolševizmu. Preto bolševizmus, rovnako ako aj Stalin, neodišiel do minulosti, ale sa rozplynul v našej budúcnosti. Čo je bolševizmus?

Bolševizmus — je spoločenstvo ľudí, snažiacich sa v svojej činnosti prejavíť strategické záujmy pracujúcej väčšiny, nezávisle od toho, nakoľko si samotná väčšina svoje strategické záujmy uvedomuje a je im verná v živote. **Podstata bolševizmu nie je v číselnej prevahe prívržencov určitých ideí nad prívržencami iných ideí a nemysliacou väčšinou, ale práve v úprimnej**

snahe vyjadriť a uviesť do života dlhodobé strategické záujmy pracujúcej väčšiny, ktorá si praje, aby nikto na jej práci a živote neparazitoval.

V čom spočívali politické ciele bolševizmu, vyjadril J. V. Stalin priamo a jasne ešte v začiatku storočia. Uvedieme úryvok z jeho relatívne novej práce, čo sa týka vzťahu k tejto otázke (roku 1907), pretože práve v jej názve vyjadril podstatu veci: «Samoderžavie kadetov alebo samoderžavie národa?». V nej uvádza:

«Kto má vziať do rúk moc v čase revolúcie, aké triedy sa majú postaviť ku kormidlu spoločensko-politického života? — Národ, proletariát a roľníctvo! — odpovedali, a aj teraz odpovedajú bolševici. Podľa ich názoru, je víťazstvom revolúcie diktatúra (samoderžavie) proletariátu a roľníctva s cieľom vydobytia si osemhodinového pracovného dňa, konfiškácie všetkej statkárskej pôdy a zavedenia demokratických spôsobov. Menševici samoderžavie národa zavrhujujú, ale doteraz nedali priamu odpoveď na otázku, kto má vziať do rúk moc» (J. V. Stalin, «Samoderžavie kadetov alebo samoderžavie národa?», Sočinenia (Práce), diel 2, str. 20, prvýkrát publikované v novinách «Dro» («Vremja»), č. 2, 13. marca 1907 (doba marcových íd toho roku), preklad z gruzínskeho jazyka)».

Pozn.: «Ídy, *mn.* [lat. *Īdūs*]. V starom latinskom kalendári: deň v strede mesiaca — 15-teho v marci, máji, júli, septembri a 13-teho v ostatných mesiacoch» («Výkladový slovník cudzích slov» pod vydaním. L. P. Krysina, Moskva, «Ruský jazyk», 1998).

<http://kob-media.ru/wp-content/uploads/2014/06/bolshevizm.jpg>

Obrázok: Bolševizmus nie je ruskou odrodou marxizmu, ani príslušnosť k strane, ale duch Ruskej civilizácie. Bolševizmus existoval pred marxizmom, existoval aj v ruskom marxizme, existuje nejaký aj dnes. Bude existovať aj ďalej.

Podstata bolševizmu je v úprimnej snahe vyjadriť a uviesť do života dlhodobé strategické záujmy pracujúcej väčšiny, ktorá si praje, aby nikto na jej práci a živote neparazitoval. Inými slovami, historická realita každej epochy - podstata bolševizmu je – v aktívnej podpore prechodného procesu od historicky vzniknutého davo-„elitarizmu“ k Ľudskosti (Čelo-večnosti)

O HISTORICKOM PROCESSE

Svet bol na začiatku XX. storočia politicky rovnorodý: po priemyselných revolúciách XVIII. storočia sa vo všetkých krajinách Západu budoval kapitalizmus. V krajinách Východu (Čína, India, krajiny Juhovýchodnej Ázie), s výnimkou Japonska, dominoval feudalizmus. Rusko — čo sa týka rozlohy najväčšia a najbohatšia krajina sveta (nie krajina, ale civilizácia v hraniciach krajiny), sa nachádzalo v pozícii neurčitosti: napriek reformám z 1861 roku v ňom dominoval feudalizmus, no boli isté predpoklady na budovanie kapitalizmu. Hlavnou brzdou rozvoja tejto civilizácie, odlišujúcej sa od Východu

aj Západu, bola monarchia a cirkev. Jednalo sa predovšetkým o brzdenie aktivizácie tvorivého potenciálu národov Ruskej civilizácie prostredníctvom zákazu na vzdelávanie pre spodné vrstvy obyvateľstva. Toto vytvorilo objektívny predpoklad pre revolúciu. Židovstvo (prevažná väčšina revolucionárov) a peniaze zo zahraničia tiež zohrali svoju úlohu, ale to bolo iba subjektívnym predpokladom revolúcie.

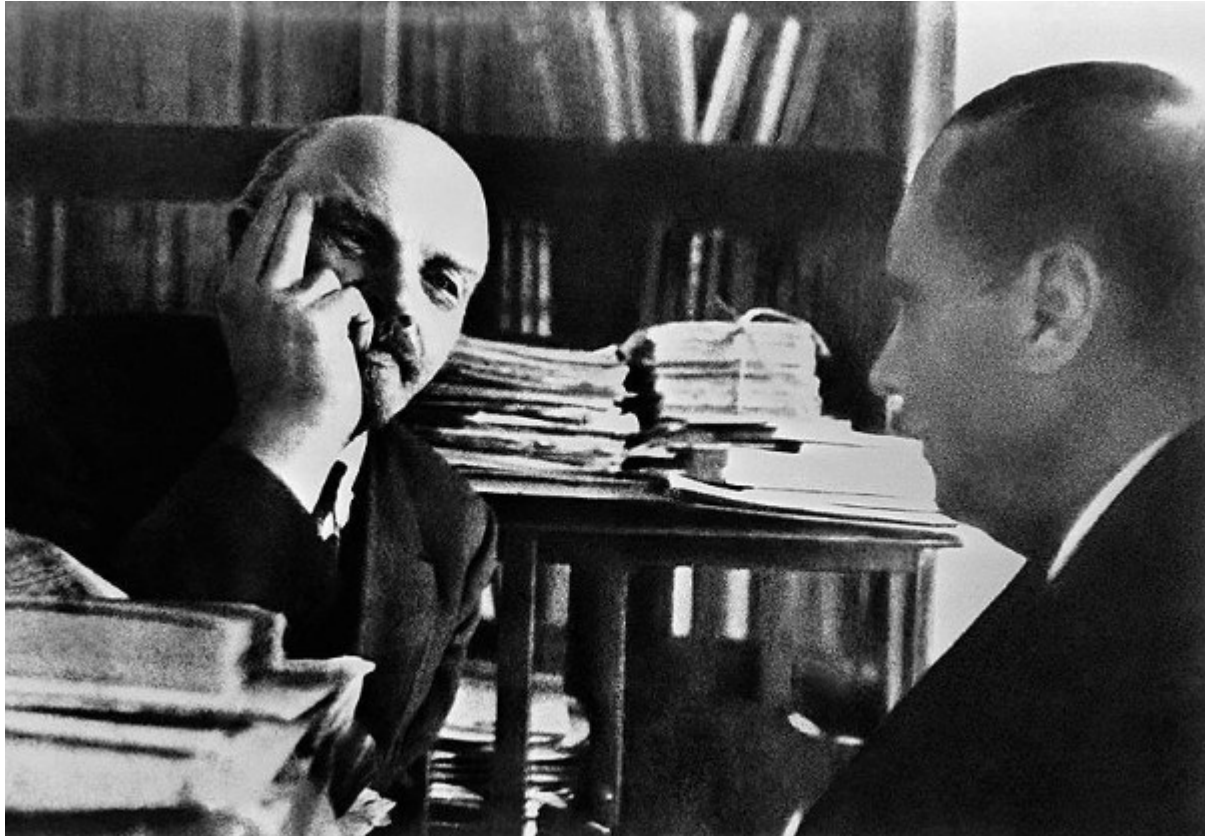
Veľkí politickí hráči sa chystali na znovurozdelenie trhov — svetovú vojnu, po napoleonovských vojnách a krymskej vojne XIX storočia, tretiu v poradí. Svetová vojna rokov 1914 — 1918, a za ňou nasledujúce revolúcie v Rusku, Nemecku a Rakúsko-Uhorsku zmietli monarchie týchto krajín.

Avšak hnacím motorom týchto aj nasledujúcich revolúcií (Číny, Indie, Vietnamu, Kórey) bola nie buržoázna, ale socialistická revolúcia v Rusku v októbri roku 1917. Nech už o nej buržoázni liberáli Ruska aj Západu hovoria čokoľvek, no práve ona celkom zmenila politickú mapu sveta a otvorila nové možnosti rozvoja, umožňujúce vyriešiť problémy zdedené z minulosti.

Buržoázne revolúcie, ktoré prebehli v mnohých rozvinutých krajinách Západu dávno pred februárovou revolúciou v Rusku (Holandsko, Anglicko, Francúzsko, Nemecko a i.), zanechali politickú mapu sveta nezmenenú. Tí, ktorí chystali v roľníckom Rusku proletársku revolúciu podľa marxistického projektu, predpokladali, že s jej pomocou zapália svetový požiar permanentnej revolúcie v celom svete, aby raz a navždy vyriešili problém všeobecnej krízy kapitalizmu. Vo svojej podstate išlo o vojnu bankového kapitálu s priemyselným, a útočným oddielom tejto vojny, ktorú si na začiatku XX. storočia neuvedomovali ani jej účastníci, sa mal stať proletariát Ruska, do čela ktorého sa v októbri 1917 postavili bolševici a trockisti.

Po krvavej občianskej vojne sa boj o moc v Rusku medzi nimi stal nevyhnutný. V tomto zápase staval finančný kapitál na trockistov a ich vodcov, ktorí z väčšej časti patrili k židovskej diaspóre. Finančný kapitál Západu (inému jednoducho nebolo) bolševikov nebral vážne ako silu, schopnú narušiť ich plány so zakladaním požiaru permanentnej revolúcie. Takýto vzťah pohlavárov Západu k bolševikom bol dôsledkom ich nechápania histórie Ruska a osobitného miesta v nej bolševizmu — rýdzo ruského mnohonárodnostného javu. Budovať socializmus v roľníckej krajine s nerozvinutým priemyselným kapitálom, v úplnom kapitalistickom obklúčení považovali predstavitelia finančnej internacionály za bolševické fantázie, prameniace z fantázií vodcov roľníckych povstaní Bolotnikova, Razina a Pugačova. A hoci fantáziám vodcov roľníckych povstaní nebolo súdené ich uskutočnenie, no k začiatku XX. storočia práve oni pripravili víťazstvo bolševizmu v kolektívnom podvedomí národov Ruskej civilizácie a určili ďalší osud Ruskej civilizácie a sveta.

V. I. Lenin — zakladatel' strany bolševikov, presvedčený marxista (nech už o ňom liberáli tárajú a píšu čokoľvek), vykonal nemožné: práve on zničil plány vlastníkov medzinárodného finančného kapitálu voči Rusku a prijal rozhodnutie budovať v roľníckej krajine socializmus v kapitalistickom obklúčení, za čo dostal od predstaviteľov finančnej internacionály prezývku — «Kremel'ský snílek» a guľku, otrávenú jedom.

Po Leninovej smrti hŕstka jeho stúpcov (podľa posledných údajov — z prostredia starovercov bezpopovcov¹ — tiež jedinečný religiózny úkaz Ruskej

1 Po nikoniánskom rozkole v 17. storočí, následujúci občanské válce a teroru moci a cirkve vůči prívržencům původní víry a ideálů, kteří se začali nazývat starověrci, tito formálně navenek přijali nikoniánské pravoslaví a ve statistikách figurovali jako pravoslavní, ačkoliv reálně byli ještě stovky let starověrci. Nejnovější výzkumy (A.V.Pyžikov: monografie „Kořeny stalinského bolševismu“, „Hrany ruského rozkolu“) ukazují, že ještě v 19-20. století bylo starověrců podle statistik oficiálně 2%, reálně nejméně 10x tolik a je i dost pravděpodobné, že tvořili většinu obyvatel. Starověrci se dělili na popovce (menšina uznávající autoritu a církevní hierarchii) a bezpopovce – většina, neuznávající jakoukoliv autoritu cirkve. Starověrci-bezpopovci kontrolovali v polovině 18. století velkou část ruského vnitřního trhu a byli na vzestupu, do 10-20 let mohli získat „kontrolní balík akcií“ ruské ekonomiky. Toho se car vylekal a bylo proti nim represivně zakročeno. Starověrci-bezpopovci vždy fungovali na základě občinných principů, i když formálně v kapitalistickém prostředí. Obchod, podnikání a průmyslová výroba pro ně nebyl prostředek zbohatnutí, cíl byl zcela jiný: byl to prostředek zajištění přežití a služeb pro ostatní starověrce, nacházející se v nepřátelském vnějším prostředí a pod represemi ze strany státu. Jednalo se také o kapitalismus jen navenek. Reálně formální majitelé továren-starověrci nebyli majiteli, jen jim bylo svěřeno řízení ze strany občiny starověrců, která mohla kdykoliv „majitele“ odvolat a jmenovat jiného. Občina starověrců disponovala kapitálem který patří všem, usoudila že je vhodné spustit novou fabriku – vybrala zástupce který bude formálně vlastníkem,

civilizácie), navrhla zo svojich radov nového vodcu bolševickej revolúcie — J. V. Stalina. Podarilo sa im to napriek tomu, že po občianskej vojne skutočná moc v krajine patrila stúpencom Trockého, ktorý v tom čase kontroloval celý štátny aparát — ozbrojené sily, zvláštne jednotky, tlač, systém vzdelávania, medzinárodné vzťahy, financie a ekonomiku krajiny. Najzaujímavejšie na tomto boji o moc bolo to, že stúpenci Trockého (Zinovjev, Kamenev Bucharin) pomáhali bolševikom pri presadení Stalina na vrchol byrokratickej pyramídy.

Chápal Stalin problematickosť uvedenia do života idey budovania socializmu v jednotlivkej krajine, navyše v úplnom kapitalistickom obklúčení? — Podľa všetkého chápal. No na rozdiel od trockistov, ktorí sa starali predovšetkým o organizáciu svetovej vlády «večne prenasledovaným národom», Stalin dobre poznal Bibliu, globálny historický proces a reálne miesto Ruskej civilizácie v ňom. Bol ruským Gruzíncom, t.j. ruským človekom gruzínskej národnosti, a preto sa díval na realizáciu, zdalo by sa utópie, ako na jedinečnú reálnu možnosť poskytnúť spoločnosti podnet na rozvoj prostredníctvom všeobecnej gramotnosti a rozvinutia tvorivého potenciálu národa.

---

vydělila kapitál a nová továrna byla postavena a spuštěna – pro prosperitu a blaho celé občiny. Historie zachytila kuriózní případy, které nebyly výjimkami ale měly masový charakter: takto např. S. Morozov, pozdější slavný kupec a podnikatel, byl vesničan, nájemný pracovník s platem 5 rublů za rok. Jednoho dne zčista jasná přinesl 1000 rublů a podal přihlášku do kupecké gildy 3. stupně. Jednalo se totiž o peníze z občinné pokladny, a Morozov byl jen formálním vlastníkem „svých“ podniků. Takto se tehdy realizoval princip skutečného veřejného (občinného) vlastnictví: možnost kdykoliv odvolat nahradit personál, pokud neodpovídá požadavkům pracovníků a občiny. V továrnách vlastněných starověrci, kde pracovali také jen starověrci a převážně bezpopovci, tak nebylo žádnou výjimkou, že si „bolšak“ (hlava rady stařešin dané občiny), který na podniku mohl pracovat v řadové pozici např. soustružníka, pozval „na kobereček“ majitele podniku a reálná rozhodnutí přijímal on, resp. měl poslední slovo. Reálně tak ve starověrecké ekonomice fungovaly principy, které byly o +- 80-100 let později formalizovány i navenek během stalinské epochy SSSR. Přijetí lidmi-starověrci (a těch byla nejspíš většina, kromě oblastí jižního ruska a Ukrajiny) bolševismu a jejich podpora Stalina pramenila také z toho, „bolševik“ a „bolšak“ (autorita občiny starověrců) jsou slova jednoho kořene a Stalin vyjadřoval a realizoval dlouhodobé strategické zájmy a hodnoty starověrců-bezpopovců. Proto ho starověrové podpořili a mnoho vysokých činitelů SSSR stalinské epochy (např. Vorošilov, Malenkov, Ustinov) pocházelo z prostředí starověrců-bezpopovců. Po vraždě Stalina a Beriji v r. 1953 však získaly navrch ukrajinské klany trockistů-internacionalistů (Chruščov, Brežněv).

<http://data10.gallery.ru/albums/gallery/156685-7042e-25495669-.jpg>

STAGNÁCIA A REVOLÚCIA

Ako náhle sa spoločnosť ponorí do stagnácie, len čo sa zastaví jej rozvoj, okamžite sa objavujú predpoklady na revolúciu. A čím je v spoločnosti silnejšia túžba po rozvoji, tým je stagnácia nebezpečnejšia. A všetky revolúcie XX. storočia v Rusku túto tézu potvrdzujú. Vojna vytvorí podmienky pre revolúciu alebo kontrarevolúciu (august roku 1991 — v mnohom následok 10-ročnej vojny ZSSR v Afganistane). Všetky rozhovory a plátky liberálov o tyranii bolševikov a Stalina, o represióch režimu z čias stalinizmu sa okamžite menia na prázdne slová, keď tí, ktorí sú nimi ovplyvnení «zapoja hlavu» a začnú porovnávať prvú svetovú vojnu XX. storočia s druhou, ktorá sa premenila na Veľkú Vlasteneckú. Ak bol režim Stalina skutočne krvavý a stál na represióch, potom vojna 1941 roku vytvorila ideálne podmienky na jeho likvidáciu. A akoby špeciálne pre účely «čistoty experimentu» (hodnovernosť porovnania) — aj krajina bola tá istá, a aj nepriateľ vo vojne — rovnaký. Avšak «starú dobrú monarchiu» národ počas prvej svetovej zlikvidoval, a zlých, nenávidených bolševikov ochraňoval do poslednej kvapky krvi. Lebo národ neochraňoval bolševikov, ale to, čo priniesli všetkým národom Ruskej civilizácie — rozvoj a vieru v zajtrajšok.

Víťazstvo ZSSR nad zjednoteným Západom, vrátane USA, kardinálne zmenilo politickú mapu sveta. Vytvorilo predpoklady pre revolúciu v Číne, Indii, Kórei, Vietname. V polovici XX. storočia už nebol svet taký rovnorodý, ako na jeho začiatku. V Afrike, Južnej a Strednej Amerike, na Blízkom Východe a Juhovýchodnej Ázii sa objavili krajiny, ktoré už mali možnosť výberu — budovať kapitalizmus alebo socializmus? Inými slovami, Rusko sa v XX. storočí nepochybne stalo dominujúcim faktorom rozvoja celého spoločenstva planéty Zem, a čo sa týka ekonomického a vojenského potenciálu, stalo sa po USA druhou svetovou veľmocou. A aj napriek tomu sa na západe a v tábore liberálov kultivovala mienka o Rusku, ako o jednej z najzaostalejších krajín. A ako sa to vyvinie s touto dominanciou v XXI. storočí?

NA PRAHU XXI. STOROČIA

Boľševizmus skutočne neodišiel do minulosti, ale sa rozplynul v budúcnosti.

Ku koncu XX. storočia Západ veril, že sa Rusko predsa len vrátilo do koľají «normálneho» rozvoja. K takémuto záveru ho priviedla kontrarevolúcia liberálov v spojení s trockistami a cirkvou, ktorí zahnali druhú svetovú veľmoc do úpadku, následkom čoho sa ocitla na zadnom dvore svetovej politiky. Národ stratil všetky výdobytky, dosiahnuté krvou a potom svojich otcov a dedov. Krajina stratila takmer tretinu svojho teritória, takmer polovicu obyvateľstva, a začala zaujímať posledné miesta na zoznamoch spoločensko-kultúrneho a ekonomického rozvoja. Liberáli, ktorí sa dostali k moci «snívali», že v ekonomickom rozvoji dobehnú maličké Portugalsko a o Rusku hovorili ako o africkej krajine s jadrovými raketami. O tom dňom – nocou hlásali všetky médiá liberálneho Ruska a Západu, kam sa tak snažila dostať «elita» Ruska.

Národ to všetko počul, videl, čítal a ... neveril liberálom, že s Ruskom je koniec. Nikto nezabudol, že pracovitý národ mnohonárodnostného Sovietskeho Zväzu hlasoval za obnovenie ZSSR, a ľudia úprimne verili, že vodcovia krajiny začnú budovať nový socializmus, v ktorom nebude miesta pre chyby a zneužitie minulosti. Preto prostý národ (má sa na mysli jeho pracujúca väčšina) tajne dúfal a čakal, že zakrátko príde niekto veľký a silný, vyženie túto bandu zlodejov a zločincov, ktorá uskutočnila štátny prevrat, a potom sa vrátia boľševické pomery, Sovietska vláda bude opäť národná, a nie byrokratická, a život bude fungovať rovnako, ako fungoval v boľševicko-stalinskej dobe, kedy rástla ekonomika, znižovali sa ceny, a rástla kultúrna úroveň, predovšetkým u nových pokolení, vstupujúcich do života.

<http://yeltsin.ru/imageurl/930x547/archive/image/JyOdn0WEETMnoH5dJyOdn0WUpQRX/uploads/upload/2015/08/04/A000AD56.JPG>

Ale nová vláda predhodila davu heslo: «Zoberte si toľko suverenity, koľko vládzete» odniesť so sebou. Bežný pracujúci ľubovoľnej národnosti nemal poňatia, čo robiť s touto suverenitou, zato národné «elity» prijali toto Jel'cinovo vyhlásenie ako výzvu na realizáciu maloburžoázneho nacionalizmu. Iného nacionalizmu, okrem maloburžoázneho, niet. Zväz mnohých národov, ktorý existoval 70 rokov, sa rozpadol za tri dni, v auguste 1991. No tak videli (alebo chceli vidieť) tragédiu rozpadu ZSSR len liberáli a popi.

A národ? Národ spomínal na piesne sovietskych časov «Vstavaj strana ogromnaja, vstavaj na smertnyj boj» ...

<https://www.youtube.com/watch?v=FLE82tvWXV4>

Spomínal, a neveril, že všetko je minulosť. V týchto piesňach bola vyjadrená večná túžba mnohých pokolení národov Ruskej civilizácie, a túžba za ktorou sú stáročia utrpení, nemôže byť minulosťou, ona je — zárukou budúcnosti, nech už sa zdá byť v súčasnosti akokoľvek fantastická. Ako išli roky — všetci čakali niečo od tých, ktorí zakladali nové strany, rôzne hnutia a «fronty». Prešlo 5, 10, 15, 20, 25 rokov, nad Kremľom namiesto Červenej zástavy Víťazstva, viaľa rovnako ako predtým vlasovská trikolóra, a na štítoch niektorých spoločenských a štátnych budov sa namiesto Erbu ZSSR začal objavovať dvojhlavý mutant, dovezený z Byzancie ako veno Sophie Paleolog. Národné «elity» úlomkov odštiepených od ZSSR sa ponáhľali budovať svoj osobný blahobyť: najlepšie budovy prideliť veľvyslanectvám zahraničných štátov

a bankám, počet ktorých začal narastať ako hríby po daždi, budovali paláce, vily, kupovali lietadlá a početnú stráž pre zabezpečenie stretnutí so zahraničnými hosťami, — aby všetko bolo «ako u ľudí». A obyčajní pracujúci týchto «úlomkov ZSSR» sa vydali do zahraničia — do krajín ekonomického blahobytu Západu, aj do neúspešnej RF, aby aspoň čo-to zarobili na život. Pracujúca väčšina všetkých krajín sveta udalosti v Rusku sledovala, a dúfala, že všetky tieto metamorfózy sú len predohrou nejakých procesov, ktoré Rusko opäť vyzdvihnú na úroveň vlajkovej lode spoločenského rozvoja sveta.

NOVÉ RUSKO A NOVÝ GLOBÁLNY PROGRAM

Za hranicami tí, ktorí chápali, že história «spätný chod» neponúka, niečo od nového Ruska čakali (a doteraz čakajú). A spočiatku nikto nevenoval pozornosť tomu, že niekoľko mesiacov pred augustovým karikatúrnym pučom v ZSSR, v Leningrade — meste troch revolúcií — sa objavila nová Konceptcia globálneho významu, v ktorej je priamo ohlásený nový globálny program nielen pre Ruskú civilizáciu, ale pre celý svet.

Bolo to ekvivalentné prijatiu na seba globálnej zodpovednosti za osud celého sveta. Avšak Ruský variant globalizácie mal predchodcov: v ZSSR v 70-tych rokoch minulého storočia uvidel a opísal proces budúceho rozpadu biblickej civilizácie náš veľký krajan I. A. Jefremov v románe «Hodina býka»:

«Bohužiaľ, hlavná náboženská kniha technicky najvyspelejšej a najsilnejšej z minulých civilizácií — bielej — bola Biblia, naplnená zlom, zradou, kmeňovým nepriateľstvom a nekonečným vraždením...»

To znamená, v skutočnosti sa jedná o Západnú civilizáciu a v nej panujúcu biblickú koncepciu riadenia. Okrem toho I. A. Jefremov dokázal nazrieť do ďalekej budúcnosti pozemšťanov takým spôsobom, že Západ na pozadí jeho fantastiky dnes vypadá ako divoký barbarský atavizmus, bez ohľadu na všetky jeho technické vymoženosti. Ved' Západná fantastika, ktorá je predstavená Hollywoodom vo forme, zdalo by sa nevinného, politicky neutrálneho «rozptýlenia», je svetonázorové zrkadlo jeho agresivity. Západ verí, že ak aj sú mimozemské civilizácie, tak im ide len o to, ako si podmaniť pozemšťanov, t.j. sú apriori agresívne. A preto sa pozemšťania musia snažiť nie o pochopenie iných svetov, ale prichystať sa na odrazenie agresie z ich strany, a na podrobenie si «ostatných» mimozemských civilizácií a kolonizáciu ich planét. T.j. morálne psychologicky je všetko rovnaké, ako za čias kapitána Cooka, s tým rozdielom, že ako nositeľ agresie nevystupuje drevená loď s plachtami, ale vesmírna loď.

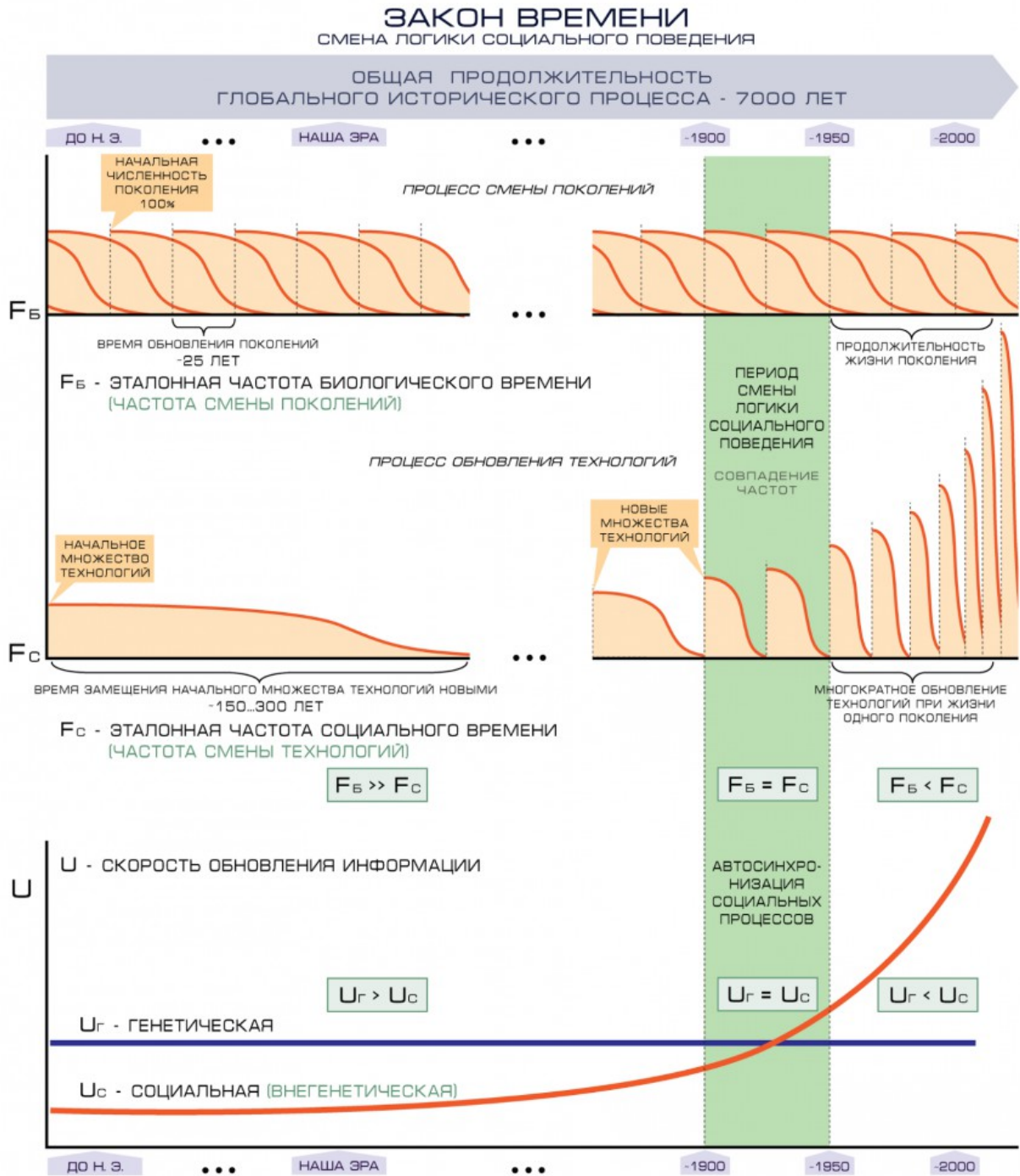
<http://kirov-portal.ru/upload/iblock/e04/e0416a822637113da99b360759e0f132.jpg>

Globalizácia je objektívny proces, ale koncepcia globalizácie je subjektívna. Tak aj s pomocou I. A. Jefremova sa stalo zrejmé, že Biblia je koncepciou globalizácie. Bola to najznámejšia kniha na planéte Zem, Podľa niektorých odhadov sa čas jej existencie počítal na niekoľko tisícročí. To znamená, že tým, ktorí na jej základe realizovali globalizáciu, bolo ľahšie autorov nehládať, a za jej autora označiť boha, ktorého niet, a tým istým falošne obviniť Boha, ktorý je. A tí, ktorí to vykonali, chápali, že človek z davu opak dokázať nemôže, a preto nikto nemôže ani poprieť, že globálne riadenie na planéte je realizované bohom s pomocou vnútro-spoločenskej hierarchie. Tak sa Biblia stala «knihou od boha», a jej duchovní začali svoju pôsobnosť a pôsobia doteraz v mene boha, ktorého niet.

Avšak oni vedia, že Boh, ktorý je, nie je ľahostajný k tomu, čo sa deje na Zemi, a všetko bude tak, ako to On naplánoval — hlavne, aby ľudia pochopili zmysel Jeho zámeru: čím skôr pochopia a začnú podľa svedomia pracovať na jeho realizácii v živote — tým rýchlejšie sa uskutoční to, čo Boh naplánoval. Ale Boh nebude za ľudí robiť to, čo sú schopní urobiť sami.

NOVÁ LOGIKA SOCIÁLNEHO SRÁVANIA A HIERARCHOVIA

Od polovice XX. storočia sa po zmene vzťahu etalónových frekvencií biologického a sociálneho času na planéte Zem začala formovať nová logika sociálneho správania. Biblia, ako koncepcia globalizácie, patrila k predchádzajúcej logike sociálneho správania. No tomu nikto nevenoval pozornosť. Ku koncu XX. storočia, keď do života vstúpili už dve pokolenia po zmene vzťahov etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, sa stalo očividným, že biblický projekt, ktorý sa spoločnosti servíroval ako globálny program sa vyčerpal a zmenil sa na brzdu rozvoja celého ľudstva. V skutočnosti bolo brzdenie realizované hierarchami všetkých cirkví v mene Krista.

Ako povedal francúzsky spisovateľ Victor Hugo: «Žiadna armáda nie je schopná čeliť ideám, ktorých čas nastal».

Na začiatku XXI. storočia, kedy vstúpilo do života tretie pokolenie, narodené v novej logike sociálneho správania, sa stalo očividným že čas nových ideí, prezentovaných v Ruskej koncepcii globalizácie, nastal. To znamená, že idey budú nevyhnutne vo svete dominovať. V polovici XX. storočia USA, ktoré zbohatli z krvi miliónov obetí dvoch svetových vojen a povojnovom kolonializme, sa snažili predĺžiť pôsobenie predchádzajúceho programu,

a preto svetu ponúkli náhradku nového programu — «americký sen»: falošnú demokraciu, «zákonnosť», domček s vykoseným trávnikom, po strop nabitý elektronickými technickými zariadeniami a chladničkou naplnenou náhradkami jedla, dve, tri autá a bezmyšlienkový život na úver, s účelom zabezpečenia fyziologického potešenia do konca života. Hollywood — najmocnejší ideologický stroj vo svete — do konca XX. storočia úspešne propagoval «americký sen» vo všetkých krajinách sveta, s výnimkou ZSSR a krajín socialistického tábora. No potom, ako politické vedenie ZSSR krajinu vydalo kurátorom biblického projektu, «americký sen» nemal viac oponentov.

SLABÁ STRÁNKA

V biblickom «americkom sne» je slabé miesto: keď bola náhradou nového globálneho programu, nestanovila odpoveď na otázku: Čo je človek? — z hľadiska noriem liberalizmu jednotlivец s psychológiou o niečo zložitejšou, než majú mechúrniky — je človekom so všetkými právami. Ale to nie je tak, nestačí sa človekom narodiť — Človekom je potrebné sa vedome stať.

Koncepcia globalizácie, zrodená v Ruskej kultúre, sa odpovedi na túto otázku nemohla vyhnúť, pretože bola v podobe hádanky-idiómu vpísaná ako poznávací kód príslušnosti k Ruskej civilizácii:

«Všetci sú ľudia, ale nie všetci sú Človekovia».

A bola daná aj odpoveď na túto otázku, čo okamžite pozdvihlo Ruskú koncepciu globalizácie na úroveň nového globálneho programu nielen Ruskej civilizácie, ale aj celého sveta:

«Ľudia, staňte sa Človekmi!».

Jedna z hlavných podmienok nového globálneho programu — musí byť prítiažlivá pre všetky národy sveta, bez ohľadu na ich národnú a rasovú príslušnosť a omyly historickej minulosti.

Na planéte Zem sa v pravý čas, v súlade so Zámerom nevyhnutne sformuje jediná globálna civilizácia. Ak z tohto pohľadu zhodnotíme celú históriu post-potopnej civilizácie, tak predstavuje nekonečnú reťaz veľkých a malých vojen za to — aká má byť jediná civilizácia Zeme budúcnosti? V poslednej návnode biblickej stratégie — «americkom sne» — sa ukázalo, že o mieste pre človeka v nej sa neuvažuje, a že tento «sen» môže byť zrealizovaný len na základe zvieracieho, zombi a démonického typu režimu psychiky. Pričom celý rozvoj IT (informačných technológií) je nasmerovaný na zdokonaľovanie typu režimu

psychiky zombi. Tento fakt, ktorý je výdobytkom biblickej kultúry dá odpoveď na otázku: čože tak starostlivo, počas tisícročí kurátori biblického projektu pred pozemšťanmi skrývali? Skrývali svoju príslušnosť k následníkom poslednej dopotopnej civilizácie — Atlantídy, po čom sa vyjaví, že sa v histórii súčasnej globálnej civilizácie pokúšajú «oživiť» jej mŕtvolu.

O tom «Atlantická predhistória otroctva súčasnej planetárnej civilizácie»
<http://inance.ru/2015/08/atlantida/>

Pričom vyššie uvedená potreba prechodu na nový globálny program nie je produktom subjektivismu a z neho vychádzajúcich sporov na voľné chvíle o právach a politickom usporiadaní. Jedná sa o objektívnu potrebu, pretože pre zabezpečenie spotrebiteľských štandardov «strednej triedy» USA a realizácie «amerického sna» pre všetko obyvateľstvo Zeme by boli potrebné zdroje desiatich planét ako je Zem, a to už dnes ľudstvo ako celok spotrebuje približne za pol roka toľko zdrojov, na obnovu ktorých potrebuje planéta viac ako rok. T.j., ak zostaneme pri tradíciách minulosti, ľudstvo nevyhnutne smeruje ku globálnej biosféro-sociálnej (ekologickej) katastrofe. Takže potreba zmeny globálneho programu — objektívne varovanie pre celé ľudstvo.

STALIN NEODIŠIEL DO MINULOSTI, ALE SA ROZPLYNUL V BUDÚCNOSTI

Bez ohľadu na prúdy bahna, ktoré vylievala a stále vylieva na našu minulosť (a predovšetkým na Stalina) hystericko-liberálna «elita», záujem o osobnosť Stalina rastie. Tiež rastie záujem o politiku, ktorá nášmu národu umožnila uskutočniť obrovský skok v rozvoji, zvíťaziť v najťažšej vojne v histórii ľudstva

prakticky osamoteným proti celej Európe, v priebehu niekoľkých rokov obnoviť krajinu a pristúpiť k politike plánovitého znižovania cien.

Chápajúc, že tento proces pochopenia Stalina a minulosti nie je možné zastaviť, časť «elity» zastúpená pseudo-patriotmi skúša využiť jeho postavu vo svojich záujmoch, vyhýbajúc sa diskusii o otázkach, ktoré v podstate položil sám Stalin. Avšak rozmyšľajúcim ľuďom nebráni nič v tom, aby sa zoznámili s tvorivým dedičstvom samotného Stalina, s tým, čo je vysvetlené v prácach Ruskej koncepcie globalizácie, porovnali s táraním «elitárov», a vyvodili si správne závery.

Keďže žijeme v novej logike sociálneho správania, tak proces šírenia riadiacej informácie adekvátnej k životu nie je možné zastaviť, obzvlášť po zavedení internetu. Je možné ju utopiť v oceáne iných informácií, no aj tak je prístup k tejto informácii možný, a človek sa k nej skôr či neskôr dostane. To znamená, že práca, ktorú vykonal Stalin v oblasti zvýšenia gramotnosti ľudí a práca, ktorá sa s pomocou Ruského variantu globalizácie zavádza do života — nie je márna. Spoločnosť prechádza z režimu riadenia na režim samoriadenia, kedy bude nutné, aby sa každý človek stal osobnosťou Stalinovej úrovne.

Keďže biblická koncepcia globalizácie z historickej arény odchádza, jej posledné pokusy čeliť novej koncepcii globalizácie v zastúpení kresťanskou cirkvou (s jej citátno-dogmatickou filozofiou) a marxizmom (rovnako degradovaným na citátno-dogmatickú filozofiu) budú bezvysledné. Akákoľvek kritika v podstate odhaľuje neadekvátnosť ako Biblie, tak aj marxizmu.

Práve táto nepredvídateľnosť spoločnosti v novej logike sociálneho správania a Ruskej koncepcie globalizácie «elitu» znepokojuje. Nie sú schopní vyčíslit' (definovať) následky tých alebo iných rozhodnutí podľa svojich starých modelov, nastavených na starú logiku sociálneho správania. Chápavejšiu časť «elity» (ktorá vie, že nie všetko sa dá kúpiť za peniaze) znepokojuje aj všeobecná neochota «elity» osvojovať si nové poznatky, gramotnosť v riadení (ktoré podľa ich názoru patria vrcholu pyramídy), pričom morálka a pohľad na svet ich k tomu nenabáda. To má za dôsledok celkové nepochopenie procesov.

Skutočne — ako je možné z plochého dvojrozmerného sveta (pri panujúcom pochopení matérie-energie a miery v svetonázore (čas a priestor — sú jednotlivé varianty miery)) pochopiť trojrozmerný svet matérie, miery a doposiaľ skrytej informácie?

Akúsi vzdialenú predstavu (nejakú analógiu) o tom poskytne fantázia «dvojrozmerných» fyzikov o tom, ako by trojrozmerná bytosť komunikovala s dvojrozmernou:

<https://www.youtube.com/watch?v=UB-Ng3GNjII>

Chápanie dvojrozmerného sveta z pozície trojrozmerného ukazuje byť veľmi jednoduchá úloha, preto je mihanie sa «dvojrozmerných» chápané ako márnosť pred porážkou. Veď ako uviedol vo svojej výzve k sovietskemu národu 22. júna 1941 V. M. Molotov, a spolu s ním — Stalin:

«Naša vec je spravodlivá, nepriateľ bude porazený, víťazstvo bude naše!»

POUŽITÁ LITERATÚRA:

O novom globálnom programe

https://storage.googleapis.com/dl.dotu.ru/2016/09/20160919_A_new_global_agenda.pdf

Nastal čas o Stalinovi pohovoriť...

<http://kobtv.narod.ru/files/Knigi-KOB/Vremya-nachinayu-pro-Stalina-rasskaz.pdf>

Boris Sluckij «Úvahy o súčasnosti»

http://vivovoco.astronet.ru/VV/PAPERS/LITRA/SLU3_W.HTM